

מנחות קז

משה שווערד

1. רבי עקיבא איגר מסכת נדרים דף סה עמוד ב

באופן דבנ"ד אם לא היה הכוונה בלב לעשות פירוש לנדרו, אלא שיהיה כפי שיסבול לשונו, אינו מחויב ליתן רק ב' נרות, ומכ"ש אם היה כן בלבו במפורש, אך אם הנודר מסופק כעת בכוונה שהיה לו בשעת הנדר ומסתפק דאולי היה כוונתו שיהיה תמיד המנורה שלפני העמוד ממולא בנרות שלו בלא מספר וקצבה להנרות בזה יש לחוש להחמיר, ואף לדעת הש"ך יו"ד (סי' רנט סי"ז) דבספק צדקה הוי רק ספק ממון, והמוציא מחבירו עליו הראיה, י"ל דוקא היכא דליכא חשש איסור דלא יחל, כגון לגבי היורשים דאין עליהם חיוב נדר, וכמו כן בהקדיש ואמר הרי זו, ויש ספק אם נתפס הדבר בקדושה בדיבור זה, וכהיה דאיבעי' דאם יש יד לצדקה דהוא רק נדבה, ואין החיוב נתפס אקרקפתא דגברא, בזה אמרינן דספיקא לקולא, דלא חל ההתפסה ולא קם הממון ברשות הקדש, וממילא ליכא בל תאחר, אבל היכא דאמר הרי עלי דחל עליו החיוב מדין נדר, י"ל דספיקו לחומרא, וכדאיתא חילוק זה בתשובת מהרי"ט (ח"ב חוה"מ סי' קכד) עיי"ש, ולכאורה ראה לדבריו ממתניתין דמנחות (דף קו) פירשתי ואיני יודע מה פירשתי מביא עד שיאמר לא לכך נתכוונתי, הרי דמספיקא שמא כך וכך נדר מחוייב ליתן להקדש, ה"נ י"ל בנ"ד במסופק לכמה נרות איתכוינן, ועדיין צ"ע.

2. קובץ שעורים קונטרס דברי סופרים סימן ה

א) ר"פ המניח תוס' ד"ה אין הולכין בממון אחר הרוב עיי"ש ונראה ביאור דבריהם שהקשו שתי קושיות (א) מה טעם אין הולכין בממון אחר הרוב ומ"ש דיני ממונות מדיני נפשות. (ב) הרי מצינו דגם בדיני ממונות הולכין אחר הרוב בדיינים ותירצו בסוף דבריהם על הקושיא הא' משום דבד"מ איכא מיעוט מוחזק ובדיני נפשות לא שייך מוחזק וכשב שמעתתא הקשה על תירוצם דגם בדיני נפשות איכא מוחזק דאדם מוחזק בעצמו.

ב) ונראה דאינה קושיא דלא שייכה טענת מוחזק אלא בדיני ממון שהדין הוא בין אדם לחבירו אבל בדיני נפשות שהדין הוא בין אדם למקום לא שייך כלל מוחזק וכן מצינו דבספק מצוה שבבין אדם לחבירו כגון במתנות כהונה אמרינן הממע"ה ובספק נדרי גבוה הולכין להחמיר כמבואר במנחות דק"ו גבי פירשתי ואיני יודע מה פירשתי ולא אמרינן הממע"ה והטעם דלגבי גבוה אין האדם מוחזק כלל לא בגופו ולא בממונו ולפי"ז הא דמהניא טענת מוחזק בספק שיחרור אינה אלא לענין דיני ממון שבו אבל לא להתירו בבת חורין ועיין מ"ש בשיטה מקובצת פ' המדיר דע"ה בענין ספק מומין לגבי גט.

3. ספר מקדש דוד - קדשים - סימן י

ב) ובמתנדב אדם מנחת נסכים בכל יום אם צריך להביא רק המנחה או אף היין בכלל מנחת נסכים הנה במנחות (ק"ד ע"ב) אמר רבא מדברי שניהם נלמד מתנדב אדם מנחת נסכים בכל יום [1] ופי' רש"י ז"ל מנחת נסכים סלת שמן ויין בלא קרבן כו' עכ"ל ומוכח דס"ל לרש"י ז"ל דבכלל מנחת נסכים הוא גם היין וכן משמע מדברי התוס' ערכין (י"ב ע"א) ד"ה נסכים שכתבו דזה דאיבעי לן נסכים הבאים בפ"ע אי טעונין שירה או לא דמייירי בנסכים של ק"צ שלא הקריבו בימו וכתבו דליכא לפרושי אם התנדב אדם מנחת נסכים דאפילו עם קרבנו ג"כ אין טעון שירה ומשום דאין שירה בקרבן יחיד ואם מנחת נסכים היא בלא יין מה שייך שירה במנחת נסכים הא אין אומרים שירה אלא על היין.

4. חידושי הגרי"ז מסכת מנחות דף מד עמוד ב

אמנם יש להביא ראיה דהפולגתא דהכא זהו משום דשייכי להדדי וחד קרבן הם דהא שיטת רש"י לקמן (דף ק"ד ע"ב ד"ה מדברי) במתנדב מנחת נסכים דצריך להקריב גם יין לנסכים, וע"כ משום דקרבן אחד הם דאל"ה כיון דלא נדר כי אם מנחת נסכים מאי שייכות יש לזה להביא נסכים, וע"כ דקרבן אחד הוה, [2] אמנם הר"מ ס"ל בהל' מעה"ק (פי"ד הל"א) דאינו מביא כי אם מנחת נסכים ולא יין, וצ"ע.

5. שפת אמת מסכת מנחות דף קז עמוד א

בגמ' ודלמא נסכא פי' וא"כ יהי' השיעור בכ"ש ובתוס' כ' בשם הירושלמי שיעור צינורא שהוא מזלג קטן אבל הרמב"ם פוסק דאם אמר זהב סתם צריך ליתן עד שיאמר לא לכך נתכוונתי והוא תמוה דמהיכי תיתי נחייבי' כ"כ כיון דלא פי' שיעור כל כמה דיהיב מקיים נדרי' וצ"ע שלא עמדו עליו בזה ע"ש (פ"ב מערכין ה' י') [ואפשר דהכ"מ סמך על מ"ש (שם בה' ח') משום דאפשר לברר כוונתו ע"פ דבריו אזלי' לחומרא אבל גם זה צריך ביאור]:

6. ספר יד בנימין

דף ק"ז בגמ' כסף לא יפחות מדינר ולמא
פריטי (פי' למה זריך לתת
דינר כסף יתן פרוטה של כסף) ומשני באתרא
ללא סגו פריטי דכספא, ומשמע דצמקום
שהולך פרוטה של כסף שפיר סגי צפרוטה.
והרמז"ס צפ"צ מהל' ערכין הל"ט סתם ולא
חילק בין מקום למקום וכבר העיר מזה צכס"מ.

7. ספר איזהו מקומן

מטבע, וא"כ גם ת"ק דמתני' מיירי בהכי, וכן
הוא לשון רש"י במשנה "דמייתי נחושת שוה
מעה כסף" אך הרמב"ם (ערכין ג. ט.) פירש
דאיירי נמי באומר מטבע, ולת"ק יביא מטבע
מעה כסף. וכתב בחי' הגרי"ז דלפי דבריו לא
פליגי ת"ק וראב"י, דת"ק מיירי באומר מטבע
וראב"י בכרייתא באומר נחושת סתם

תניא ראב"י אומר לא יפחות מצינורא
קטנה של נחושת - משמע מדברי
ראב"י דבנחושת מיירי במתנדב מתכת ולא

8. חידושי הגרי"ז מסכת מנחות דף קז עמוד א

שם, בגמ' שמחטטין בה פתילות, וברש"י, מפילין ראש הפתילה כשהוא שרוף, והנה בכבה הנר הלא נידשנה הפתילה
כולה והוי ליה כדשן ומאי מחטטין שייך בה, וע"כ צ"ל שאיירי בדלא כבה אלא דולק ונשרף למעלה קצתו וזהו
דמחטטין משום דהפתילה כשרה עדיין דאפילו בדישון המנורה בבקר ג"כ אינה מסירה כיון דדולק, ובוזה יהיה מבואר
דברי הרגמ"ה שכתב מוחטטין מקנח הדשן של פתילה כשהוא עמום, והיינו שהוא דולק עדיין ולא כבה דבכבה כתב דמקנחין, אלא
דבמקנחין פירש כשהשמן והפתילה כולה כלה, וצ"ע למה פירש דכולה כלה הא אפילו נשאר אלא דכבה ג"כ מקנחין, וצ"ע.

9. תוספות מסכת מנחות דף קז עמוד א

שמוחטטין בה את הפתילות - לאו של מנורה דמלקחיים אית להן אלא [של] שאר נרות שהיו במקדש כדתנן בתמיד (דף ל)
ובפ"ק דסנהדרין (דף יד): דאמר' אפי' צינורא קטנה של הקדש צריכה עשרה בני אדם לפדותה לא כמו שפי' שם בקונטרס שטוין בה
זהב אלא כי הכא שמוחטטין בה את הפתילות אשכחן צינורא כדתנן (כלים פ"ט מ"ו) כוש שבלע את הצינורא.

10. ספר איזהו מקומן

ד"ה שמוחטטין - לאו של מנורה
דמלקחיים אית להן אלא של שאר
נרות שהיו במקדש - רש"י נקט בלשונו
של מנורה משמע מנורת בית המקדש,
ונראה לישב דאין להקשות ממלקחיים, שהרי
פירש"י (שמות כה. לח.) דמלקחיים הן
"הצבתים העשוין ליקח הפתילות מן השמן
לישבן ולמושכן בפי הנרות, ועל שם
שלוקחים בהם קרויין מלקחיים", וא"כ י"ל
דמלקחיים דהתם של זהב היו מיועדים לסדר
הפתילות, וצינורא של נחושת דהכא היה
להפיל האפר מראש הפתילה ולקנח הנרות.

11. רמב"ם יד החזקה הלכות מעשה הקרבנות פרק טז

(ג) הנודר סתם מביא מן הגדולים שבמין שנדר ואם אותו המקום רגילין לקרות בסתם לאחד מן המינין מביא כאנשי המקום כיצד נדר עולה מן הבקר יביא שור אמר הרי עלי עולה אם דרך אנשי המקום לקרות עולה סתם אפילו לעולת העוף מביא פרידה אחת תור או בן יונה ואם דרכן שאין קורין עולה סתם אלא לעולת בקר יביא שור וכן כל כיוצא בזה:

12. ספר יד בנימין

כיונה זוה עכ"ל. נ"צ מש"כ שמציא הגדול
שזמין שנדר כ' זכס"מ שכן מפורש בתוספתא
פי"ג, ואולם בתוספתא שלפנינו ראיתי כתוב
איפכא הרי עלי עולה מן הבקר יביא עגל
כו' ונ"ל דג"י אחרת הי' לו להכס"מ בתוספתא.

13. ספר יד בנימין

וע"י "מלפיה שמואל" (על התוספתא) דמשמע
מדבריו דיט לחלק בין אמר מפורש מן
הבקר דאז יביא המעולה שזמין הבקר דהיינו
שור וכן אם דרך אנשי המקום לקרות עולה
סתם רק לעולת בקר יביא שור וזס"כ הר"מ

מציא מן הגדולים שזמין שנדר היינו דמיירי
שפי' להדיא את המין רק לא פי' אם גדול
או קטן, משא"כ היכי שאמר הרי עלי עולה
ולא פי' את המין אז יכול להביא אף הפחות
שככל מין ודו"ק, ומה שכתוב בתוספתא הרי
עלי מן הצאן יביא כבש כזר הגיה סס דל"ל
יביא חיל וא"ש.

14. שפת אמת מסכת מנחות דף קז עמוד א

יביא כיום המרובה לא הבנתי הטעם בזה ועלה בדעתי לפרש דהכא מיירי שהתנדב שמן ויין לצורך נסכי ציבור ובזה ה' מקום לומר דכן הדרך להתנדב על צורך יום א' ולחומרא כיום המרובה אכן לא משמע הכי בפרט לת"ק דמתנדב לוג ותו קשה לדידן דהשמן צריך קמיצה ואינו לגבוה כמו נסכים א"כ מ"ט לתלות בנסכים דיום המרובה וצ"ע:

15. ספר איזהו מקומן

הרי עלי תודה ושלמים יביא כבש - ה"ה
דיכול להביא כבשה, ועוד נראה דה"מ
שזכור דלאחד מהם נתכוין, אבל אם הוא
מסופק צריך להביא כבש וכבשה - מלאכת
שלמה במשניות.

16. ספר איזהו מקומן

הרי עלי שור יביא הוא ונסכיו במנה:

בטעם הדין:

תוס' מסיק דאין זה דין כגוף הקרבן, דודאי מן התורה יכול להביא אפילו בפרוטה, אלא דרבנן נתנו שיעור עין יפה כן.

ורש"י פירש דכן נתפרש דינו בתורה שבע"פ, וביאר הלח"מ (מעשה"ק טו. ד.) דר"ל שבקבלה הוא כן. [ובשפ"א נסתפק לפירש"י האם רק כשאומר שור סתם נתקבל שמביא במנה או אף כשפירש שור ב' סלעים חייב להביא במנה].

אולם הרמב"ם בפיהמ"ש כתב דאלו הדמים הם הדמים הבינונים לאלו הדברים באותו זמן באותן ארצות, וכ"כ בהל' מעשה"ק (טו. ד.) דמביא הבינוני, וראה בלח"מ שם שתמה עליו. וע"ע שם ברדב"ז, ומהר"י קורקוס, וראה עוד באבן האזל וחי' הגר"ו.

17. ספר איזהו מקומן

ולא פליגי מר כי אתריה ומר כי אתריה - בב"ק עח: איתא חידוש טפי, דאפילו הפירש שור לקרבן ונגנב יכול הבעלים או הגנב כשכא להשיב לפטור נפשיה בכבש באתריה דת"ק ובעולת העוף באתריה דראב"ע.

והנה פירשו רש"י ורגמ"ה דבאתריה דמר גריע כבש מעוף ובאתריה דמר איפכא, וכן מוכח נמי פירוש התוס' לעיל ע"א (ד"ה ר' אלעזר) - ע"ש טה"ק.

אולם הרמב"ם בפיהמ"ש [וכן בהל' מעשה"ק טו. ד.] פירש וז"ל "במקומו של ת"ק לא היו קורין שם עולה מוחלט אלא עולת בהמה ופחות שתהא כבש, ובמקומו של ראב"ע קורין שם עולה מוחלט ואפילו לעולת העוף" עכ"ל. וכן פירש הרע"ב במשניות, וביאר הרדב"ז משום דלפירש"י קשיא דאין לך מקום בכל א"י דגריע כבש מתור או מן יונה.

18. ספר איזהו מקומן

ששה לנדבה וכו' כנגד ששה בתי אבות הכהנים וכו':

האם התחלקו משמרות הכהנים לששה בתי אב ובשבת היו כולן שוין, או שנחלקו לשבעה בתי אב:

רש"י ורגמ"ה כאן פירשו דהיו ששה בתי אב ובשבת כולן שוין, וראה בהגהות ציון ירושלים על הירושלמי שקלים (סוף פ"ו) דכן נקט גם רש"י בפסחים נו. (ד"ה לערז שנת). אבל בתענית טו: (ד"ה אנשי) כתב רש"י דמתחלק המשמר לד' בתי אב, וכן הקשה המקדש דוד (סי' ל"ה סוס"ק ז'), [אכן ידוע שיש מפקקים דהמפרש בתענית אינו רש"י - עי' בהגהות מהר"ן חיות בסוף תענית, ובשדי חמד כללי הפוסקים ח. ג.]. וכן ציין ההגהות הנ"ל דגם הריטב"א בתענית והרע"ב בכמה מקומות כתבו דהיו שבעה בתי אב, וצ"ע ממתני' דהכא.

ובהגהות ראמ"ה כתב שגם דעת הרמב"ם והערוך דהיו שבעה בתי אב, אך לא תיקשי מסוגיין, דהבית אב שהיה עובד בשבת עובד גם באחד מימות החול כשיגיע משמרו וחוזר חלילה עד שיעבדו כולן בשבת, דהא בשבת אין קרבנות נדבה, ולכן סגי בששה שופרות. ובתפארת ישראל (פ"ו דסקלים אות ל"ז) כתב משום דבשבת המעות הן מוקצה. [צ"ע דהא אין שבות במקדש].

19. ספר מנחת חינוך - מצוה תקט - אות ט

[ט] וכל משמר ומשמר מחולק לבתי אבות, ואינו מבואר בר"מ ובהרב המחבר כמה בתי אבות יש, ולכאורה כי שבעה בתי אבות יש, לכל אחד יומו, וכן פירש רש"י במשנה בתענית ט"ו ע"ב בד"ה אנשי בית אב, כתב וז"ל, המשמרה מתחלקת לשבעה בתי אבות כנגד שבעת ימי השבוע בית אב ליום עכ"ל, וכן כתב הרע"ב במשנה שם פ"ב מ"ו ובפ"א דתמיד מ"א דהמשמר מתחלק לשבעה בתי אבות. ודבריהם סותרים גמרא מפורשת במנחות ק"ז ע"ב, דמבואר שם הנהו ששה כנגד מי, כנגד ששה בתי אבות הנהגים וכו', פירש רש"י כנגד ששה ימי השבוע זה עובד יומו וזה עובד יומו ובשבת כולם שוים, מבואר להדיא דלא היה רק ששה בתי אבות, וצ"ע. והמשמרות מתחלקין משבת לשבת כמבואר בש"ס סוכה נ"ו ע"א ובר"מ כאן ה"ג. ודברי הרמב"ן שהביא הרב המחבר הם בספר המצוות לרבינו:

20. שו"ת חתם סופר חלק א (אורח חיים) סימן ר

... והקשה לשאול דברי רש"י וריטב"א במס' תענית ט"ו ע"ב אנשי בית אב המשמרה מתחלקת לז' בתי אבות עכ"ל, וקשה מלבד [שרש"י] סתר עצמו במ"ש סוף פרק נושאין על האנוסה [יבמות ק"א ע"א] דכל משמר מתחלק לששה בתי אבות, ואף גם נראים דבריהם מתנגדים דברי ש"ס מנחות ק"ז ע"ב ששה לנדבה נגד מי אמר חזקי' נגד בתי אבות יע"ש, עכת"ד: ולחומר הענין י"ל דודאי מסברא היו ז' בתי אבות, דלמה יגרע יום השבת שלא לייחד לו בית אב, ומ"ש רש"י מנחות ק"ז בשבת עבדו כולן בשוה הוא תימה, אם בחול שעבודה מרובה סגי בבית אב א', בשבת שאין עבודה אלא ד' כבשים יצטרכו לעבוד בשוה. אמנם התם קאמר חזקי' דהיה ששה שופרות משום שיהי' שלום זה עם זה וכל אחד יקריב הנדבה שבשופר שביומו, וא"כ [וביום] [ביום] השבת היו כל בתי אבות [שוין] דהא בשבת שאין מקדישים שופר למה, והלא לא יפול בו נדבה ולא יקריבו בשבת, וממילא ע"כ ביום השבת היו כל בתי אבות [שוין] דלא לייתי לאנצוי דאותן בתי אבות שבימי החול נטלו שלהם וזה שביום השבת יצא נקי בעורות ד' כבשים ויגיע פחות משה פרוטה לכל אחד, אע"כ לחזקי' דחייש לדרכי שלום צ"ל בשבת היו כולם שוים וליכא אלא ששה בתי אבות. אבל למאי דמסיק כולם כחזקיה לא אמרו דלאנצוי לא חיישנן והשופרות לא היו משום מספר בתי אבות, א"כ שפיר י"ל ז' בתי אבות הוו:

21. שפת אמת מסכת מנחות דף קז עמוד א

שם בגמ' שיהי' שלום זה עם זה ע"י פי' רש"י ונראה לפרש דלפ"ז כשהי' מזבח בטל והוציאו מכל השופרות מה שהי' נמצא בהם מ"מ חילקו העורות לכל הבתי אבות בשוה שהי' נרשם בשופרות יום א' יום ב' ומה שהי' משופר של יום ב' נתנו לבית אב של יום ב' אע"פ שהקריבו ביום א' דאל"כ מה תועלת הי' בזה ודוחק לומר שביום א' לא הוציאו רק משופר של יום א' ויהי' המזבח בטל דאין זה סברא כנ"ל [אכן ברש"י (יומא נ"ה ב) משמע דכל בית אב הי' מקריב משופר שלון]:

22. ספר איזהו מקומן

וזעירי אמר כנגד פר ועגל וכו':

פירשו רש"י ורגמ"ה שהמתנדב פר מביא ונותן לשופר וכו', ומשמע לכאורה דזעירי מפרש דהנך שופרות לא מיירי כלל כמותרות אלא בקרבנות נדבה. אך תמה המקדש דוד (יט. ג.) דהלא הקרבן טעון סמיכה ואיך ניתן לשופר ששם מתערבין כל הקרבנות, ולכן הוא מפרש דמיירי ביחיד המתנדב לקיץ המזבח ולנדבת ציבור, עי"ש שהוכיח דשייך נדבת יחיד לקרבן ציבור, וראה שם בהערת מנחת מרדכי. וכן העול"ש תמה על דברי רש"י, ומפרש כוונתו על הדרך הזה דמיירי ביחיד המתנדב לקיץ המזבח ומוסרו לציבור.

ברם בתוס' תמורה כג: (ד"ה ושסה) כתבו וז"ל "שלא היו רוצין לעשות ממותר דמי הפר אלא לפר בלבד וכן לכל אחד", ומשמעות לשונם דאף זעירי קאי אמותרות בלבד, וס"ל שרצו לתקן שופר לכל סוג קרבן מותרות בפני עצמו. וכן פירש הר"ש משאנץ ויקרא נדבה פ"ה (סו"ד כנסת האלפונים אות כ'). וראה טה"ק (על רש"י ד"ה כנגד פר) שביאר מה היה קשה לרש"י על פירוש זה, וע"ע שם כיצד ביאר דברי הרש"י. וע"ע רש"ש על התוס' בתמורה הנ"ל שתמה על דבריהם. ועי' עול"ש, וראה עוד בדברינו בסמוך.

23. רש"י מנחות דף קז/ב

כנגד פר ועגל ואיל כבש וגדי ושעיר - שהמתנדב פר לעולה מביא ונותן לשופר ששמו פר במנה אחד כדאמר יביא במנה דפר (נקבה) במנה והמתנדב עגל מביא חמשה סלעים ונותן לשופר ששמו עגל וכן כולם והכהנים לוקחין ממעות שופר ששמו פר וקריבו מאותו שופר פרים עד שיכלו כל המעות:

24. ספר מקדש דוד - קדשים - סימן יט

יג) והמותרות דנופלים לנדבת ציבור היו נותנין בשופרות וי"ג שופרות היו במקדש ושישה מהם היו לנדבת ציבור כדאמרינן בשקלים (פ"ו משנה ה') ובפ' בתרא דמנחות (ק"ז ע"ב) איפליגו כנגד מי היו הו' שופרות ואיכא מ"ד התם שהיו כנגד מותר הטאת מותר אשם כו' ואיכא מ"ד שהיו כנגד הפרים והאילים והכבשים כו' והנה בהש"ס לא מצינו שיהא קרב נדבת ציבור לבד מן המותרות אך ראיתי לרבינו יונה ברכות פ"ג (כ"א.) ז"ל וליכא לדחות ולומר דין המותר דוקא [היינו מותר התרומה דלקיץ המזבח] היו מביאין נדבה דמסתמא אם לא היה שם מותר היו עושין נדבה כדי שלא יהא מזבח בטל עכ"ל ונראה מזה דס"ל דיכולים לנדב מעות שיהיו לקיץ המזבח והנה בתוספתא (פ"ג ה"ו) דשקלים מבואר להדיא כרבינו יונה דאמרינן שם האומר מנה זו לנדבה סלע זו לנדבה מביא ונותן לשופר של נדבה כהנים מקבלין אותן ולוקחים בהם עולות הבשר לה' ועורות לכהנים עכ"ל ומוכח להדיא דמתנדבין לקיץ המזבח:
ובמנחות (ק"ז ע"ב) על הא דאמר זעירי דהשופרות היו כנגד פר ועגל כו' ורבי היא דאמר קטן והביא גדול לא יצא כתב רש"י ז"ל כנגד פר ועגל שהמתנדב פר לעולה מביא ונותן לשופר ששמו פר במנה אחד כו' עכ"ל ונראה ג"כ דלא מיירי הכא בסתם נדבות דא"כ היה טעון סמיכה ואיך נותן לשופר דהא התם מתערבין כל הקרבנות [וכדאמרינן ביומא (נ"ה.) דלא היה שופר לקיני חובה מפני התערובת] אלא מיירי התם במתנדב פר לנדבת ציבור ואף בכה"ג שייך קטן והביא גדול לא יצא ומוכח דיחידים היו מתנדבים לקיץ וכמ"ש רבינו יונה:

25. ספר איזהו מקומן

ורבי היא דאמר קטן והביא גדול לא יצא
+ טה"ק תמה דלרבנן דסבירא להו קטן
והביא גדול יצא מי ניחא, דהרי אם נדרו
שנים כל אחד מעות על עגל, והכהן יקריב
פר אחד לשניהם ודאי לא יהיה קרבן שלם
לכל אחד. ואכן לפי התוס' בתמורה הנ"ל
אתי שפיר דלא מיירי כלל בנדבת יחיד אלא
אף לזעירי איירי במותרות, אבל תמה טה"ק
דלענין מותרות כתבו התוס' עצמן דאפילו
גדול והביא קטן יצא דיעבד.

26. ספר יד בנימין

ומיהו אכתי יש לעי' טוונא דאף לרצנן נהי
שיקנו מהשופר רק פר (שהוא הגדול)
מ"מ האין יוכל ללאת זה שהביא המעות לשם
עגל והרי דמי העגל הוא פסות הרבה מדמי
הפר ואין מגיע אלף לחלק מהפר והאין יוכל
ללאת ע"י הפר וכבר תמה כעיי"ז בס' "אהל
משה" ונשאר צלע"ג. (וכן בס' טה"ק תמה
כעיי"ז).

וראיתי בס' "ישר וטוב" שכ' ליישצ דל"ל
דזה ג"כ כשר לרצנן משום דזה נמי
מיקרי קטן והביא גדול אע"ג דחלקו בהפר

שם צנמ' ורבי הוא דאמר קטן והביא גדול
לא יצא. פי' וחיישי' שמה מהמעות שנתן
לשם עגל יקנו פר והו"ל קטן והביא גדול.
אבל לכאוי' יפלא דהא גם לרצנן יש לחשוש
שמה מהמעות שהביא לשם פר יקנו עגל
והו"ל גדול והביא קטן. וז"ל דמ"מ היו יכולין
ליתן הכל בשופר אחד ולא יקנו מהשופר אלא
פרים (שהוא הגדול צמין) ואף אם יש מי
שנתן מעות לשם עגל הרי קטן והביא גדול
יצא [ואם נאמר דצמין אחד לשני גם לרצנן

אינו עולה יותר מדמי העגל מ"מ גדול טוב
יותר לאכילה מהקטן, ויעוי"ש עוד שהוסקיף
דזעירי נמי מודה דעיקר השופרות נתקנו
בשביל מעות של המותרות דאזלי לנדבת ציבור
אלא דהמספר של ששה שופרות היו כדי שיוכל
להניח ג"כ בהשופרות נדבות יחידים וא"כ
שפיר קאמרי דלרצנן לא חיישי' משום דיכולין
להתנות לכלל דמי העגל שיש בשופר ינטרף
מעות של המותרות לפר ולכל הנודר עגל יש
לו חלק צפר צפ"ע. (ועי' עוד מה שהצאנו